

Sygn. akt III AUa 1255/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Gawda (spr.)
Sędziowie:	SA Małgorzata Pasek SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz
Protokolant: protokolant sądowy Kinga Panasiuk-Garbacz	

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2017 r. w Lublinie

sprawy L. M.

z udziałem zainteresowanych R. K.i (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o przeniesienie odpowiedzialności za zobowiązania z tytułu składek członka zarządu

na skutek apelacji L. M.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 23 sierpnia 2016 r. sygn. akt VII U 2207/13

I. **oddala apelację;**

II. **zasądza od L. M. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. kwotę 10.800 (dziesięć tysięcy osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.**

Małgorzata Rokicka-Radoniewicz Elżbieta Gawda Małgorzata Pasek

III AUa 1255/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 sierpnia 2016 r. Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił odwołanie L. M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. stwierdzającej odpowiedzialność solidarnie z pozostałymi członkami zarządu (...) spółki z o.o. w K. za zobowiązania spółki, z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, w kwocie 182.304,06

zł za okres od stycznia do kwietnia 2007 roku, od czerwca do sierpnia 2007 roku, od października do listopada 2007 roku, od stycznia do marca 2008 r. oraz od maja do października 2008 r., wraz z odsetkami w kwocie 114.337 zł.

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach i rozważaniach prawnych:

W związku z całkowitą bezskutecznością egzekucji z majątku spółki (...) Sp. z o.o, z/s w K., Zakład Ubezpieczeń Społecznych wszczął z dniem 12 września 2012 roku, z urzędu, postępowanie w sprawie odpowiedzialności L. M., jako członka zarządu, za nieopłacone składki na ubezpieczenia społeczne. Decyzją z dnia 4 grudnia 2012 roku stwierdził, że wnioskodawca ponosi odpowiedzialność jako były członek zarządu (...) Sp. z o.o. z/s w K. za zobowiązania spółki z tytułu niezapłaconych składek, solidarnie z pozostałymi członkami zarządu, w łącznej kwocie wraz z odsetkami - 296.642,06 zł.

Spółka (...) została zawiązana dnia 11 lutego 2005 roku. L. M. od 2005 roku był jej udziałowcem zaś w okresie od 16 sierpnia 2006 roku do 17 listopada 2008 roku pełnił funkcję wiceprezesa zarządu. Wnioskodawca od 2005 roku dostarczał spółce surowce tj. owoce i warzywa, za co spółka była dłużna skarżącemu kwotą około 200 tysięcy złotych.

Kondycja finansowa spółki od samego początku jej istnienia nie była dobra. Majątek Spółki został wydzierżawiony od Syndyka Masy Upadłościowej spółki (...). Od początku spółka nie wywiązywała się z obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne. Dopiero po pół roku działalności zaczęła opłacać składki, jednak opłaty te były dokonywane nieregularnie i w różnych kwotach. Spółka utraciła również płynność finansową wobec dostawców. W okresie od końca 2006 roku do spółki były kierowane tytuły egzekucyjne ZUS-u oraz wezwania do zapłaty.

L. M. bywał w siedzibie spółki w K. średnio raz w miesiącu i wówczas podpisywał dokumenty finansowe firmy, do których miał dostęp. Od początku istnienia spółki księgowa E. W. przygotowywała bilanse spółki, które po podpisaniu składała do dnia 30 marca każdego następnego roku do właściwego urzędu skarbowego. Zarówno prezes zarządu R. K. jak i L. M. przeglądali i akceptowali bilanse spółki. Wnioskodawca uczestniczył również w walnych zgromadzeniach oraz był informowany o złej kondycji finansowej spółki.

L. M. w 2008 roku podpisywał dokumenty finansowe dotyczące spółki tj. informację dodatkową do sprawozdania finansowego za 2007 roku z dnia 16 czerwca 2008 roku - podpisana w dniu 11 lipca 2008 roku; bilans z dnia 28 lutego 2008 roku podpisany w dniu 11 lipca 2008 roku, rachunek zysków i strat z dnia 27 lutego 2008 roku - podpisany w dniu 11 lipca 2008 roku, sprawozdanie zarządu spółki za rok gospodarczy 2007 z dnia 28 czerwca 2008 roku.

W dniu 21 lutego 2011 roku do Sądu Rejonowego Lublin-Wschód IX Wydział Gospodarczy dla spraw upadłościowych i naprawczych wpłynął wniosek dłużnika (...) Sp. i o.o. z/s w K. o ogłoszenie upadłości obejmującej likwidację majątku, który został zwrócony zarządzeniem z dnia 17 marca 2011 roku.

(...) Sp. z o.o. posiada zadłużenie z tytułu składek na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych za okres: sierpień 2005 roku, od października 2005 roku do grudnia 2005r roku, kwiecień 2006 roku, lipiec 2006 roku, sierpień 2006 roku, październik 2006 roku, od stycznia 2007 roku do kwietnia 2007 roku, od czerwca 2007 roku do sierpnia 2007 roku, od października 2007 roku do listopad 2007 roku, od stycznia 2008 roku do marca 2008 roku, od maja 2008 roku do października 2008 roku, maj 2009 roku, od lipca 2009 roku do stycznia 2011 roku, Fundusz Ubezpieczenia Zdrowotnego za okres: od sierpnia 2009 roku do stycznia 2011 roku, Fundusz Emerytur Pomostowych za okres: od lutego 2010 roku do grudnia 2010 roku oraz FP i FGŚP za okres: od marca 2010 roku do stycznia 2011 roku (decyzja z 4 grudnia 2012 roku – akta ZUS).

Według bilansu spółki na dzień 31 grudnia 2006 roku, wartość aktywów (suma bilansowa) wyniosła 1.942,274,32 zł, natomiast wartość zobowiązań krótkoterminowych 2.637.294,76 zł. Zatem już na koniec 2006 roku wartość

zobowiązań przekroczyła wartość majątku spółki. Pomimo tej sytuacji finansowej, świadczącej o niewypłacalności spółki, skarżący nie złożył wniosku o ogłoszenie upadłości.

Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu analizy ekonomicznej przedsiębiorstw, który wypowiedział się, że sprawozdania finansowe, w tym bilans, stanowiły dla zarządu podmiotu gospodarczego źródło informacji,

w oparciu o które można było wyprowadzić wnioski o kondycji ekonomicznej, w tym wnioski o wystąpieniu przesłanek do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości. Sprawozdanie finansowe stanowi najpełniejsze źródło informacji o stanie finansowo-ekonomicznym podmiotu gospodarczego, w oparciu o które można było pozyskać informacje, czy w danym roku sprawozdawczym, według danych zawartych

w sprawozdaniu, wystąpiły przesłanki do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości, czy też nie. W opinii biegłego zarząd spółki miał pełną świadomość złej kondycji ekonomicznej Spółki, tj. świadomość, że Spółka prowadząc działalność generuje stratę. Analizując wyniki spółki na przestrzeni lat 2005 -2011 (do 31 maja 2011 roku) biegły stwierdził, że spółka, poza rokiem 2008, w każdym roku ponosiła stratę.

W latach od 2005 do 2007 oraz w roku 2009 ujemny wynik Spółka wygenerowała już na poziomie wyniku sprzedaży. Taka wartość wyniku wskazuje, że podstawy ekonomiczne Spółki były bardzo słabe i nie udało się jej stworzyć warunków ekonomicznych, które umożliwiłyby uzyskanie powodzenia gospodarczego

w kolejnych okresach. W ocenie biegłego wystąpienie na koniec 2005 roku ujemnych kapitałów własnych w wysokości 229.778,80 zł oznacza, że już w trakcie roku 2005 wystąpiła sytuacja, w której zobowiązania przekroczyły wartość majątku. W związku z faktem, że ze sprawozdania finansowego za 2005 rok wynikało, iż w Spółce wystąpiły przesłanki do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości, od daty 31 marca 2006 roku biegły przewidziany ustawą Prawo upadłościowe i naprawcze

14 dniowy termin do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości. Generowanie przez Spółkę straty w kolejnych latach powodowało, że przesłanka do złożenia wniosku

o ogłoszenie upadłości, dotycząca występowania nadwyżki zobowiązań nad wartością majątku, która wystąpiła już w sprawozdaniu finansowym za rok 2005, utrzymywała się i w kolejnych latach a stan ten miał charakter trwały.

W opinii uzupełniającej (po zastrzeżeniach ZUS) biegły podtrzymał swoją opinię.

Sąd Okręgowy podzielił opinie biegłego, gdyż zostały sporządzone po dogłębnej analizie materiału ekonomicznego, dotyczącego działalności gospodarczej spółki.

Sąd Okręgowy nie dał wiary zeznaniom wnioskodawcy w zakresie w jakim wskazał, iż nie podpisywał dokumentów finansowych spółki i nie miał wiedzy na temat kondycji finansowej spółki. Jak bowiem wynika z dokumentacji załączonej do akt sprawy, L. M. jeszcze w 2008 roku podpisywał dokumenty finansowe - informację dodatkową do sprawozdania finansowego za 2007 roku z dnia 16 czerwca 2008 roku - podpisana w dniu 11 lipca 2008 roku; bilans z dnia 28 lutego 2008 roku podpisany w dniu 11 lipca 2008 roku, rachunek zysków i strat z dnia 27 lutego 2008 roku - podpisany w dniu 11 lipca 2008 roku, sprawozdanie Zarządu (...) Sp. z o.o. za rok gospodarczy 2007 z dnia 28 czerwca 2008 roku.

Sąd Okręgowy wskazał, że złożenie przez skarżącego podpisów na dokumentach z 2008 roku wzbudza wątpliwości, co do jego rezygnacji z funkcji członka zarządu z dniem 1 września 2007 roku. Wobec czego Sąd uznał, iż L. M. pełnił powyższą funkcję w okresie od 16 sierpnia 2006 roku do 17 listopada 2008 tak jak zostało to wykazane w odpisie pełnym Rejestru Przedsiębiorców KRS.

Powyższa okoliczność oraz zeznania R. K. i E. W. wskazują, iż L. M. posiadał wiedzę na temat faktycznej kondycji finansowej spółki.

Świadek E. W. pracowała jako księgowa w (...) Sp. z o.o. z/s w K. jako główny księgowy w latach 2005-2011. Z jej zeznań jasno wynika, iż wnioskodawca był wiceprezesem spółki w okresie, gdy był wpisany w KRS-ie oraz że przedstawiała skarżącemu do wglądu bilanse spółki. Świadek

w swoich zeznaniach dobitnie wskazała, iż L. M. wiedział o sytuacji finansowej spółki oraz że zawsze mógł zadawać jej pytania w przedmiocie przedstawianych dokumentów w sytuacji, gdy czegoś nie rozumiał.

R. K. – prezes (...) Sp. z o.o. z/s w K. jednoznacznie wskazał, iż w ramach spółki odbywały się walne zgromadzenia i wszyscy uczestnicy, łącznie z wnioskodawcą byli informowani o bilansie i kondycji finansowej spółki. Ponadto rozmawiał on bezpośrednio z L. M. o trudnościach finansowych firmy.

W ocenie Sądu Okręgowego również z okoliczności, że spółka winna była skarżącemu pokaźną kwotę 200 tysięcy złotych za dostarczone surowce od 2005 roku, wnioskować można, iż wnioskodawca winien być zainteresowany kondycją finansową spółki.

W oparciu o poczynione ustalenia Sąd Okręgowy nie uwzględnił odwołania, a jako podstawę rozstrzygnięcia przywołał przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r., poz. 613 ze zm.), znajdującej zastosowanie w sprawie z mocy art. 31 i 32 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 963 ze zm.). Zgodnie z treścią art. 116 § 1 ordynacji podatkowej za zaległości podatkowe spółki z ograniczoną odpowiedzialnością odpowiadają solidarnie całym swoim majątkiem członkowie jej zarządu, jeżeli egzekucja z majątku spółki okazała się w całości lub w części bezskuteczna, a członek zarządu:

1) nie wykazał, że:

a) we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub w tym czasie zostało otwarte postępowanie restrukturyzacyjne w rozumieniu ustawy z dnia 15 maja 2015 r. - Prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. poz. 978) albo zatwierdzono układ w postępowaniu o zatwierdzenie układu, o którym mowa w ustawie z dnia 15 maja 2015 r. - Prawo restrukturyzacyjne, albo

b) niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło bez jego winy;

2) nie wskazuje mienia spółki, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości podatkowych spółki w znacznej części.

Fakt powstania zaległości z tytułu składek za okres wskazany w zaskarżonej decyzji nie był sporny. Faktem bezspornym jest również całkowita bezskuteczność egzekucji należności z majątku spółki.

Stosownie do przepisu art. 10 ustawy z dnia 28 lutego 2003 roku Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2015 r., poz. 233 j.t.) upadłość ogłasza się w stosunku do dłużnika, który stał się niewypłacalny. Zgodnie z przepisem art. 11 ust. 1 powołanej ustawy dłużnika uważa się za niewypłacalnego, jeżeli nie wykonuje swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych. Z kolei ust 2 cyt. przepisu wskazuje, iż dłużnika będącego osobą prawną albo jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, uważa się za niewypłacalnego także wtedy, gdy jego zobowiązania przekroczą wartość jego majątku, nawet wówczas, gdy na bieżąco te zobowiązania wykonuje.

Zgodnie z przepisem art. 21 ust. 1 dłużnik jest zobowiązany, nie później niż w terminie dwóch tygodni od dnia, w którym wystąpiła podstawa do ogłoszenia upadłości, zgłosić w sądzie wniosek o ogłoszenie upadłości. Stosownie zaś do ust. 2 powołanego przepisu jeżeli dłużnikiem jest osoba prawna obowiązek zgłoszenia spoczywa na każdym, kto ma prawo go reprezentować sam lub łącznie z innymi osobami.

Sąd Okręgowy zważył, że według bilansu spółki na dzień 31 grudnia 2005 roku, wartość aktywów (suma bilansowa) wyniosła 1.942,274,32 zł, natomiast wartość zobowiązań krótkoterminowych 2.637.294,76 zł. Zatem już na koniec 2005 roku wartość zobowiązań przekroczyła wartość majątku spółki. Pomimo wskazanej wyżej sytuacji finansowej, świadczącej o niewypłacalności spółki, skarżący nie złożył wniosku o ogłoszenie upadłości.

Jak wynika z poczynionych ustaleń w stosunku do (...) Sp. z o.o. z/s w K. występowała przesłanka do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości, w postaci przekroczenia przez jej zobowiązania wartości majątku już na dzień 31 marca 2006 roku. Sąd przyjmując wskazaną datę wystąpienia przesłanki determinującej odpowiedzialność skarżącego jako członka zarządu za zobowiązania składkowe Spółki, oparł się na wnioskach zawartych w opinii biegłego z zakresu analizy ekonomicznej przedsiębiorstw. Sąd Okręgowy zważył, że dla określenia stanu niewypłacalności bez znaczenia jest przyczyna niewykonania zobowiązań. Niewypłacalność istnieje nie tylko wtedy, gdy dłużnik nie ma środków, lecz także wtedy, gdy dłużnik nie wykonuje zobowiązań z innych przyczyn. Nadto Sąd Okręgowy miał na uwadze, że redakcja przepisu art. 11 ust. 1 ustawy prawo upadłościowe i naprawcze wyraźnie wskazuje, iż obejmuje on wszystkie zobowiązania pieniężne dłużnika, a więc nie tylko zobowiązania związane z prowadzoną działalnością gospodarczą czy zawodową, czy też inne zobowiązania, w tym należności względem Urzędu Skarbowego z tytułu podatków i Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne.

Dane zawarte w sprawozdaniach finansowych stanowiły dostateczne źródło wiedzy na temat ziszczenia się przesłanki do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości. Na ich podstawie możliwa była analiza kondycji finansowej spółki i ocena jej zdolności płatniczych. Skarżący jako członek zarządu spółki miał jednocześnie uprawnienie jak i obowiązek dokonania takiej oceny. Skoro zatem skarżący miał możliwość dokonania właściwej oceny sytuacji finansowej Spółki pod kątem zasadności wniosku o ogłoszenie upadłości to nie można przyjąć, że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości lub niewszczęcie postępowania zapobiegającego ogłoszeniu upadłości (postępowania układowego) nastąpiło bez jego winy.

W ocenie Sądu Okręgowego zaskarżona decyzja prawidłowo określała odpowiedzialność L. M. i nie podlega zmianie.

Z tych względów i na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił odwołanie.

Apelację od powyższego wyroku złożył pełnomocnik wnioskodawcy zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

- 1) naruszenie prawa materialnego tj. art. 116 § 2 ordynacji podatkowej w zw. z art., 32 i 31 cyt. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych przez przyjęcie, że wnioskodawca pełnił obowiązki członka zarządu spółki (...), w sytuacji gdy jedynie formalnie sprawował tę funkcję;
- 2) sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez nieuwzględnienie, że istniał podział obowiązków pomiędzy członkami zarządu, pominięcie, że skarżący nie miał kwalifikacji i umiejętności zajmowania się sprawami finansowymi spółki i analizą dokumentów finansowych oraz przyjęciu, że ponosi winę za niezłożenie wniosku o ogłoszenie upadłości spółki;
- 3) naruszenie przepisów postępowania tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnej oceny wyjaśnień wnioskodawcy a w szczególności jego roli w działalności spółki i przyjęcie w sposób sprzeczny z doświadczeniem życiowym, że był w stanie ocenić kondycję spółki i złożyć wniosek o ogłoszenie upadłości mimo braku elementarnej wiedzy z zakresu finansów.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku przez ustalenie, że wnioskodawca nie ponosi odpowiedzialności za zobowiązania spółki wskazane w decyzji ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji skarżący przedstawił argumentację przemawiającą, w jego ocenie, za trafnością zarzutów.

Opierając się na ustaleniach faktycznych jak i rozważaniach prawnych poczynionych przez Sąd I instancji **Sąd Apelacyjny zważył co następuje:**

Apelacja jest bezzasadna i podlega oddaleniu. Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń i wydał trafne, odpowiadające prawu rozstrzygnięcie. Sąd Apelacyjny akceptuje w całości ustalenia faktyczne jak i wywody prawne poczynione przez Sąd pierwszej instancji, zatem nie zachodzi konieczność ich powtarzania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 1998 r. II CKN 923/97, OSNC 1999/3/60).

Zarzuty apelacji nie są trafne. Przede wszystkim Sąd Okręgowy nie dopuścił się naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., zgodnie z którym Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych związków przyczynowo-skutkowych. Taka sytuacja w sprawie niniejszej nie występuje.

Sąd Okręgowy podzielił opinie biegłego, gdyż są poparte analizą dokumentacji ekonomicznej spółki. Dodać należy, że strony, po wydaniu opinii uzupełniającej, nie zgłosiły do niej żadnych zastrzeżeń.

Sąd Okręgowy nie obdarzył wiarą zeznań wnioskodawcy we fragmencie, w którym wskazał, że nie podpisywał dokumentów finansowych spółki i nie miał wiedzy na temat jej kondycji finansowej. Sąd wykazał z jakich przyczyn zeznania te nie są wiarygodne – powołał dokumenty, które wnioskodawca podpisywał, zeznania świadka – księgowej oraz zeznania prezesa zarządu spółki jak również osobistą sytuację wnioskodawcy, któremu spółka zalegała z zapłatą za dostawę surowca. Ocena dowodów dokonana przez Sąd jest prawidłowa, poparta logiczną argumentacją, odwołująca się do pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.

Nie jest wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu, chyba że strona jednocześnie wykaże, iż ocena dowodów przyjęta przez sąd za podstawę rozstrzygnięcia przekracza granice swobodnej oceny dowodów (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/00 – OSNC 2000, z. 10, poz. 189 oraz z dnia 5 sierpnia 1999 r., II UKN 76/99 – OSNP 2000, nr 19, poz. 732).

W ocenie Sądu Apelacyjnego zarzut naruszenia prawa materialnego, wskazanego w apelacji jest bezzasadny. Zgodnie z treścią art. 116 § 2 ordynacji podatkowej w zw. z art. 32 i 31 cyt. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych odpowiedzialność członków zarządu obejmuje zaległości podatkowe z tytułu zobowiązań, których termin płatności upływał w czasie pełnienia przez nich obowiązków członka zarządu. Tym samym skarżący jako członek zarządu spółki (...) ponosi odpowiedzialność za zaległości w opłacaniu należnych składek na ubezpieczenie społeczne za okres pełnienia swej funkcji. Bezspornym jest, że w Krajowym Rejestrze Sądowym wnioskodawca figurował jako członek zarządu spółki od 16 sierpnia 2006 r. do 17 listopada 2008 r. Zaległości z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne obejmują okres od stycznia do kwietnia 2007 roku, od czerwca do sierpnia 2007 roku, od października do listopada 2007 roku, od stycznia do marca 2008 r. oraz od maja do października 2008 r., zatem mieszczą się w okresie pełnienia przez skarżącego funkcji członka zarządu.

Jak słusznie przyjął Sąd Okręgowy wnioskodawca ostatecznie nie przestał pełnić funkcji wiceprezesa, mimo składania dwukrotnie rezygnacji tj. z dniem 1 września 2007 r. (k. 77) oraz z dniem 1 stycznia 2008 r. (k. 108). Faktycznie w 2008 roku podpisywał dokumentację finansową, opisaną przez Sąd Okręgowy. Tym samym nie obalił domniemania wynikającego z wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego, że funkcję wiceprezesa zarządu pełnił w okresie od 16 sierpnia 2006 r. do 17 listopada 2008 r.

W ocenie Sądu Apelacyjnego podnoszone w apelacji okoliczności, dotyczące podziału obowiązków pomiędzy członkami zarządu, brak kwalifikacji wnioskodawcy do zajmowania się sprawami finansowymi spółki a tym samym

brak winy za niezłożenie w terminie wniosku o ogłoszenie upadłości, pozostają bez znaczenia dla odpowiedzialności skarżącego.

W świetle art. 116 § 1 ordynacji podatkowej za zaległości podatkowe spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) odpowiadają solidarnie całym swoim majątkiem członkowie jej zarządu, jeżeli egzekucja z majątku spółki okazała się w całości lub w części bezskuteczna, a członek zarządu nie wykazał, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości (...), niezłożenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło bez jego winy, nie wskazuje mienia spółki, z którego egzekucja umożliwiłaby zaspokojenie zaległości podatkowych spółki w znacznej części. Przepis powyższy kreuje bezwarunkową odpowiedzialność członków zarządu za zobowiązania spółki. Uwolnienie się do tej odpowiedzialności może nastąpić wyłącznie wskutek ziszczenia się przesłanek egzoneracyjnych, wymienionych w treści art. 116 § 1 cyt. ustawy. Przesłanki te nie zostały spełnione. Bezspornym jest, że wniosek o ogłoszenie upadłości nie został zgłoszony (zwrot wniosku nie wywołuje żadnych skutków prawnych, a nadto wniosek był spóźniony). Wnioskodawca nie wskazał mienia spółki, z którego egzekucja umożliwiłaby zaspokojenie zaległości składkowych spółki w znacznej części. Nie można też przyjąć, że niezłożenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło bez jego winy.

Jak słusznie wskazał Sąd Okręgowy wnioskodawca miał dostęp do dokumentów obrazujących sytuację finansową spółki, gdyż zatwierdzał bilanse spółki, był informowany przez prezesa zarządu złej sytuacji ekonomicznej spółki, posiadał wierzytelność wobec spółki.

W judykaturze utrwalone jest stanowisko, wedle którego nie ma znaczenia, czy członek zarządu interesował się sprawami spółki, czy miał dostęp do dokumentów tejże spółki. Są to okoliczności prawnie obojętne, jako że odpowiedzialność podatkowa ma charakter obiektywny, niezależny od woli czy świadomości podatnika (por. wyrok NSA z dnia 8 marca 2017 r., II FSK 43/17, LEX 2270565). Tym samym okoliczności podnoszone w apelacji nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy a pominięcie ich przez Sąd Okręgowy nie stanowi o naruszeniu przez ten sąd prawa materialnego, wskazanego w apelacji.

Dodatkowo podnieść należy, że wnioskodawca ponosi solidarną odpowiedzialność wraz z drugim członkiem zarządu R. K., który wymieniony został, jako współodpowiedzialny solidarnie, w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

W ocenie Sądu Apelacyjnego wyrok wydany przez Sąd Okręgowy jest prawidłowy i zgodny z obowiązującymi przepisami, zatem apelacja wnioskodawcy jako bezzasadna podlega oddaleniu w trybie art. 385 k.p.c.

Organ rentowy jest stroną wygrywającą sprawę zatem wnioskodawca na mocy art. 98 § 1 k.p.c. winien zwrócić mu poniesione koszty procesu tj. koszty zastępstwa procesowego w kwocie 10.800 zł. Zasądzając koszty procesu Sąd Apelacyjny miał na uwadze treść § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst. jedn. Dz.U. Nr 490 z 2013 r.).